

Минко размахва високо въ една ржка тояжката, а въ другата палтото си и закрещѣ:

— Спрете-е-е, спрете-е-е!

Машинистътъ забеляза и започна да спира, но влакътъ все още летѣше.

Минко продължаваше да вика и отстѣпваше полека назадъ. Но когато влакътъ бѣ вече само нѣколко крачки до него, той се спѣгна и падна на линията.

Влакътъ спрѣ само на нѣколко метра до свлечения пѣтъ. Всички пѣтници скочиха и се затичаха къмъ пропастьта. А машинистътъ и огнярътъ, наведени подъ влака, търсѣха момчето.

Къмъ срѣдата на влака тѣ го намѣриха между дветѣ релси, затворило очи, не се помръдва! Извадиха го. Минко трепна, отвори очи и прошепна:

— Спасихте ли се?

— Спаси ни ти, момченце! Ти си нашиятъ спасителъ, извика машинистътъ и бързо разказа на смаянитѣ пѣтници за случилото се.

Всички се очудваха. Мнозина думаха:

— Брей, че смѣло момче! Браво, bravo!

Минко се бѣ ударилъ при падането. Отъ главата му струеше кръвъ. Превързаха го набързо. Единъ пѣтникъ започна да събира въ шапката си пари за малкия герой. Всѣки пускаше и благославяше:

— Господъ животъ и здраве да му дава!

Следъ това го качиха на влака. Новината се прѣсна изъ селото. Вестниците писаха за Минковата смѣлостъ.

Съ този влакъ пѣтувалъ голѣмецъ по желѣзницитѣ. Като разбралъ той, че тѣхниятъ спасителъ е бедно сираче, взелъ го съ себе си. После му издействувалъ стипендия и го настанилъ да се учи въ София.

Отъ тогава изминаха петнадесетъ години. Минко ходи да учи въ чужбина. А сега е машиненъ инженеръ по желѣзницитѣ.

Коста Финджиковъ

